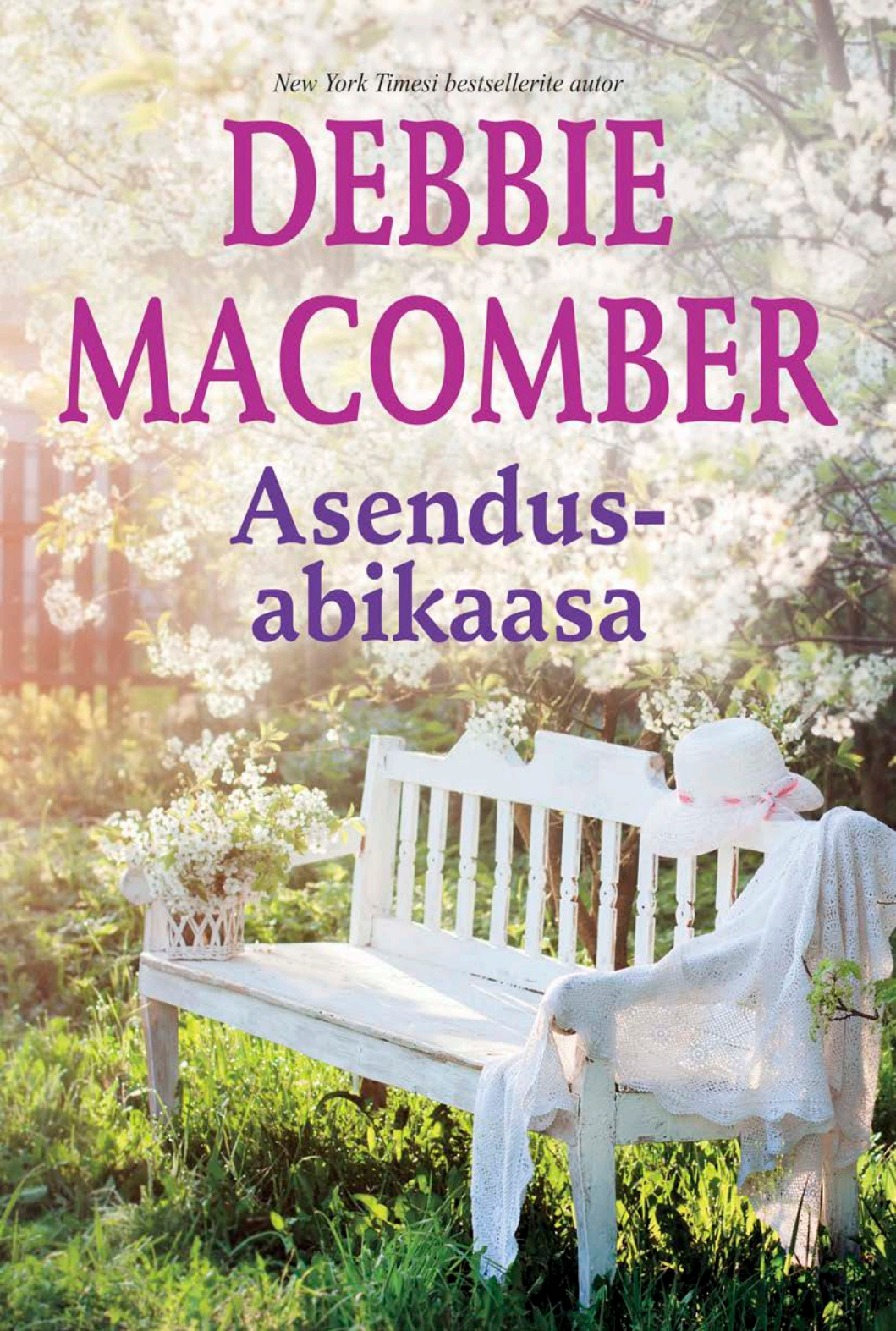

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Asendus- abikaasa

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Asendus-
abikaasa

Inglise keelest tõlkinud Krista Liidaru

ERSEN

Debbie Macomber
Stand-In Wife
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1992 by Debbie Macomber
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08350018
ISBN 978-9949-82-269-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

EELLUGU

HOMMIK oli kõle, taevas hall ja pilvine. Paul Manning ärkas haiglast saabuva telefonikõne peale – see oli ta esimene korralik uni seitsekümmend kaks tundi pärast seda, kui talle oli sündinud tütar Kelsey Diane. Tema abikaasa Diane oli mürkveresuse tõttu ettevaatusabinõuna intensiivravipalatisse viidud.

Paraku halvenes naise seisund kiiresti, sest ta oli sündinud ainult ühe neeruga. Kui tavaliselt kadusid toksiinid ema kehast pärast sünnitust, siis Diane'i puhul seda ei juhtunud. Selle asemel hakkasid need ründama ta maksa ja neeru ning enne kui Paulile olukorra tõsidus kohale jõudis, oli naine koomasse langenud. Paul ja Diane'i õde Leah olid valvanud ta voodi kõrval. Kaks päeva hiljem oli dr Charman nad koju saatnud, lubades Pauliga ühendust võtta kohe, kui mingeid muutusi on. Seda ta nüüd tegigi.

„Kas saaksite haiglasse tulla?“ küsis ta.

„Mis juhtus?“ nõudis Paul, olles arsti väsinud hääle tõttu hirmul.

„Parem oleks, kui haiglasse tuleksite. Räägin teile kõigest, kui siin olete.“

* * *

SEDA poleks tohtinud juhtuda.

Pool tundi hiljem karjus Paul Manning oma mõtetes välja kõik, mis talle pähe kargas, kuid üle huulte ei tulnud piuksugi. Ta oli valust, uskumatuses ja šokist kurnatud, need tabasid teda valusalt, lüües õhu kopsudest välja. Uimane ja nõrk, vajus ta haiglatoolile.

„Me tegime kõik, mis suutsime,“ pomises dr Charman löödult.

Naised sünnitasid... aga nad ei surnud selle pärast. Mitte tänapäeval ja ammugi mitte nii noorelt. Mitte siis, kui nad olid riigi ühes parimas haiglas.

Rasedus oli alanud täiesti normaalselt; Diane polnud kunagi varem tervem paistnud. Kaheksandal kuul aga tekkis tal mürkveresus. Paul ei muretsenud väga, elades õndsas teadmatuses, et see saab saatuslikuks.

Diane'il oli ka esimese raseduse ajal tokseemia tekkinud ja kõik oli hästi lõppenud. Kaksikud olid kuus nädalat enneaegu sündinud, kuid mürkveresus polnud ohustanud ei naise ega ka mitte poiste elu.

„Kas tahaksite, et helistan kellelegi?“

Paul tõstis pilgu ja raputas pead. Ta ei tahtnud praegu oma perekonda näha. Hetkel pidi ta üksi leinama. „Ma sooviksin paar minutit tema juures olla, kui tohib.“

Dr Charman noogutas ja juhatas ta mööda vaikset koridori Diane'i palatisse. Pauli süda kloppis pööraselt, pea käis ringi ja jalad värisesid. Tal oli tunne, nagu elaks läbi õudusunenägu, ja palvetas, et keegi ta sellest ärataks.

Dr Charman avas ukse ja astus kõrvale. „Ma ootan teid siin,“ ütles ta.

Paul noogutas, olles üllatunud ootamatust rahust, mis teda valdas. Ta polnud oodanud, et tunneb sellist häirimatust. Mitte siis, kui lein, süütunne ja valu ta südant rõhusid.

Esimese asjana pani ta tähele, et kõik voolikud olid lahti ühendatud. Ta naise nägu kumas kaunilt, ületades kõik muu. Paul arvas korra, et dr Charman on eksinud ja Diane lihtsalt magab.

Talle meenus esimene kord, kui ta kuus aastat tagasi Diane'i oli kohanud. Ta teenis sõjaväes, Alaskal, ja naine oli suveks konservitehasesse tööle tulnud. Paul oli peaaegu kolmekümnene ja Diane vaevu kahekümne ühe aastane. Üks pilk ja Paulil oli olnud tunne, nagu oleks ta süda töötamast lakanud. Ta oli varemgi armunud olnud, kuid mitte ükski naine polnud talle mõjunud nii nagu Diane Baker. Suve lõpuks oli Diane otsustanud kolledžist lahkuda ja Pauliga abielluda.

Nad olid tundide kaupa rääkinud, planeerides oma tulevikku. Paul oli ajakirjandust õppinud, kuid kavatses ühel päeval kirjanikuks hakata. Diane luges ta töid ja andis talle enesekindlust, veendes teda, et ta lood müüksid küll. Tema usk Pauli jäi aastate jooksul vankumatuks.

Kuus kuud pärast abiellumist jäi Diane rasedaks. Kui ta Ryani ja Ronnie ilmale tõi, arvas Paul, et ta süda lõhkeb uhkusest. Tal oli nüüd oma perekond. Jumaldatud naine ja kaks poega. Kaksikud pojad.

Siis aga oli Diane aasta tagasi teatanud, et tahab väikest tüdrukut. Paul oleks eelistanud oodata, et laste vanusevahe poleks nii väike, ja tahtis enne poisid kooli saata. Kuid Diane oli järeleandmatu. Ta tahtis veel üht last. Nad olid selle üle vaielnud, kuid lõpuks oli ta Pauli nõusse saanud. Mehele meeldis naljata, et tegelikult oli see must läbipaistev öösärgike, mis oli

ta ümber veennud. Päriselt oli asi aga nii, et ta polnud kunagi suutnud oma naisele midagi keelata. Diane oli kogu ta maailm ja nüüd oli ta läinud.

Paul vaatas teda ja ta süda oli leinast raske. Seal valitses tühjus. Mida ta ilma Diane'ita peale hakkab? Kuidas temata edasi elada?

Diane puhkas rahus, aga Pauli sisemus kees.

Ta tundis kurgus ängi, mis vallandus vaikse oigena. Haarates haiglavoodi servast, sulges ta oma silmad ja tundis, kuidas keha leinast vappus.

Siis kuulis ta palati ukse tagant häält ja pööras end ringi, tundes ära Leah'. Leah, Diane'i õde.

Kaks naist olid alati lähedased olnud ja Pauli ei üllatanud, et ta siin oli. Eemaldudes oma naisest, avas ta ukse ja leidis eest löödud Leah', kes dr Charmani anus.

„Paul?“ Leah pööras anuva pilgu talle. „Ma ärkasin üles. Miski käskis mul haiglasse tulla... kohe... mitte oodata. Sain vaid paar tundi kodus olla.“

Paul noogutas. Ka tema ise polnud kaua magada saanud.

„Ma ei suuda seda uskuda,“ nuuksus Leah. „Mitte Diane...“ Ta kattis oma suu käega ja ta õlad vappusid sügavast kaotusvalust.

Paul avas oma käed ja Leah astus ta embusesse, kuid mehel polnud aimugi, kumb kumba lohutas.

Ta vajab Leah'd ja Leah vajab teda.

ÜKS

KELSEY hale nutt äratas Pauli suigatusest. Ta pilgutas silmi ja hõõrus kätega oma väsinud nägu. Südaõised toitmisel olid kõige hullemad, eriti veel reedeõhtuti.

Kuus kuud pärast Diane'i matuseid oli elu rõõmutusse rutiini vajunud. Paul polnud kunagi varem nii palju töötanud. Laste ja koduga tegelemise ning töö kõrvalt tal millekski muuks aega ei jäänud. Kohustustel ei paistnud lõppu tulevat.

Ta perekond oli talle igal võimalikul moel appi tõtanud. Ta tuli olukorraga toime tänu oma emale ja naiseõele, eriti kuna ema viis argipäeviti poisid lasteaeda ja töi nad hiljem koju.

Kelsey hakkas uuesti nutma ning Paul heitis teki pealt ja istus voodiservale. Ta kobas jalgadega susside järele, seejärel tõusis püsti ja tõmbas hommikumantli selga.

Kelsey võrevoodi asus tema toas ja ta sirutas käed masinlikult lapse poole, tõstes ta oma õla najale.

„Üks hetk, kullake,“ ütles ta, kõndides toas ringi, kuni leidis kummuti pealt värskelt pestud mähkme.

Leah, olgu ta õnnistatud! Paulil polnud aimugi, mida ta oleks teinud, kui naine poleks pesupesemist enda peale võtnud. Pärast ravikulude tasumist ja matuseid ei saanud ta

endale mähkmepesuteenust ega isegi mitte ühekorramähkmeid lubada, vähemalt mitte nii palju kui vaja. Öösiti kasutas ta vanamoelisi riidemähkmeid, mida kulus tihti kaks või kolm tükki. Leah tuli pärast kolledžis õpetamist siia, valmistas õhtusöögi ja pesi pesu. Paul poleks viimaseid kuid ilma Leah' ja oma emata üle elanud.

Ta vahetas vilunult Kelsey mähkme ära, samal ajal kui pudel mikrolaineahjus soojenes. Ta hakkas selles mähkme-majanduse asjas juba üsna osavaks muutuma. Varem oli Paul Diane'ile naljatades öelnud, et naine võib saada nii palju lapsi, kui soovib, kuni ta ise mähkmeid vahetab. Nüüd aga oli mähkmete vahetamine nagu paljud teisedki ülesanded vaid tema õlul.

Seades end koos Kelseyga kiiktoolile istuma, puudutas Paul ettevaatlikult lutipudeliga ta huuli. Beebi väike suu avanes ja ta hakkas isukalt imema.

Paul lükkas ta armsalt näokeselt pehme blondi juuksesalgu kõrvale. Ta oli nii tänulik, et Kelsey oli sündinud tervena. Diane oli ju nii väga pisitüdrukut soovinud. Esimene ultraheli oli näidanud, et ta saab oma tahtmise. Paulil oli lapse soost ükskõik, kuid Diane oli tütre saamisest vaimustatud.

Paul oli Kelsey sünni juures viibinud. Et Diane'i seisund oli murettekitav, anti Kelsey kohe tema kätte. Kõigest hoolimata mäletas ta seda armastust ja uhkust, mida oma vastsündinud tüdrukest esimest korda süles hoides oli tundnud.

See polnud Kelsey süü, et tema sünd maksis Diane'ile elu. Paulile polnud kordagi pähe tulnud selles Kelsey süüdistada. Keda seal üldse süüdistada? Jumalat? Saatust? Elu?

Paul ei teadnud seda. Ta oli vastuste otsimisest loobunud. Tal polnud selleks aega ega jaksu. Mitte nüüd, kui ta pidi üksi

kasvatama kolme last, kellest kaks olid nelja-aastased ja üks alla ühene.

Kui Kelsey oli pudeli tühjaks joonud, toetas Paul ta uuesti oma õla najale ja hõõrus ta selga. Ta kiigutas kergelt tooli ja sulges oma silmad. Paar minutit puhkust, ütles ta endale.

Kõigest paar minutit...

LAUPÄEVA hommikul, kui Leah oma õe koju sisenes, avastas ta õemehe kiiktoolilt magamast, Kelsey süles.

Ta kõhkles, soovimata meest häirida. Paul oli viimasel ajal nii väsinud. Nad mõlemad olid.

Liiga väsinud, et leinata.

Liiga väsinud, et teha midagi muud peale tegutsemise, võttes ühe sammu korraga ja lohistades end ühest päeva teise. Minnes eluga edasi, sest neil polnud valikut.

Isegi nüüd, kuus kuud pärast oma õe surma, oli Leah' l raske olukorraga leppida. Ta oli lugematul arvul kordi oodanud, et Diane astub kohe tuppa ühes oma sooja naeratuse ja pulbitseva loomusega. Elu tundus temata nii tühi. Tühi Leah' jaoks.

Pauli jaoks.

Laste jaoks.

Mõnel päeval aga tundus, nagu oleks Diane päriselt siin. Leah peaaegu tajus enda kõrval oma õde, kes tänas teda abistamise ja Paulile toeks olemise eest.

Ja siis see unenägu.

Leah polnud sellest õemehele rääkinud. Ta polnud sellest mitte kellelegi rääkinud. Ta oli seda näinud ööl, mil Diane suri.